

Hármasoltár

A terem kiürült,
mécses lángjából füst maradt.
Itt egy tál, víz, kendő,
rajta halászok lábnyma,
amott elhagyott kehely,
az árva bárány csontjai,
a kenyér, a kovásztalan
néhány morzsa már.
A vacsorából ez maradt?

Vagy valami más?

A kertben lábdobogás,
Fáklyák gyülekeznek,
oson a csók, a tagadás, a futás.
Ennyi?

Valami más?

Három évből itt maradt
egy pohár,
benne rettentő ital,
mellé szomjúságból, reszketésből
szótt ima.

És a Hegyből mi maradt?
Pilátus házának romjai,
a sok kőbe vésett állomás,
aranybörtönbe zárt kereszt darab,
szögek, lándzsa,
táblák, feliratok,
három nyelven is,
egy barlang,
amely sír is lehetett?

Talán valami más?

Harminchárom évből
maradt
három leroskadás,
hét kiáltás, az a pillantás a földre, le,
s egy másik a két kereszt felé.

És a Kert mára hova tűnt?
Csupa kő minden, csupa fal,
már nincs virág, hajnali ragyogás,
földindulás.

Ezüstvitrinben sápadt lepel,
a kő, a hús üreg,
múzeum csupán.

Vagy mégis más?

Egy kő az ösvény közepén,
széttört alabástrom edény,
kenetek szálló illata,
egy asszony sír.
A Kertész újra indul
az ösvényeken.

Hajnali futás,
az ajtón zár,
az asztalon
ott vár a méz, a hal.

Húsvét fényei

Miközben Húsvétot ünnepeljük és annak örömét átéljük, arra gondolhatunk, miként tudjuk ezt az örömet megőrizni a szívünkben. Hasonló érzésünk lehet, mint az apostoloknak a Tábor hegyén, amikor Isten közelében így szóltak Jézushoz: *Uram jó nekünk itt lenni* (Mt 17,4). Hasonló érzést élhet át az a hegymászó is, aki hosszú, küzdelmes út után végül felér a csúcra: Gyönyörködni akar a táj szépségében és örül annak, hogy elérte célját. Az Egyház ismeri ezt az érzést, ezért a nagyböjt és a feltámadás ünneplése után ünnepi nyolcadot is tart és a húsvéti idő pünkösdkor zárul. A kérdés, hogy miként tudjuk szívünkben az ünnep örömét és fényét megőrizni, továbbra is jogos, hiszen a hétköznapiok fárasztók és örömtelenek tudnak lenni.

A nagyböjti egyetemes könyörgések egyikének bevezető része utat mutathat számunkra: „*a nagyböjt szent idején önmegtagadó életet élünk, őszinte bűnbánatot tartunk, és így készülünk elő a húsvéti öröme*”. Valóban. Aki nem tekinti a nagyböjtöt szent időnek, aki nem néz szembe emberi gyengeségeivel, és ezzel együtt nem tapasztalja meg a megváltás gyógyító kegyelmének kiáradását, az keveset tud felfogni a kegyelem erejéből, és a büntől való megszabadulás örömét sem fogja kellően átélni. A keresztény öröm ugyanis nem felhőtlen öröm. A keresztény ember benne van az élet sodrában és korlátoknak ütközik. Egyszerre éli át saját korlátait és a bűn által megtördelt világ kényszerítő hatásait. Ezek mind fájdalommal járnak. De a megváltásban kapott kegyelmet is éppen ezeknél az ütközéseknél, a fájdalmak között éli át. Isten nem menti meg a küzdelmekről, hanem segít neki, hogy úrrá legyen rajtuk. A sebek a kegyelem napsugarában gyógyulnak.

A feltámadás örömeiben élni azt is jelenti, hogy tudjuk, hogy a nagyböjti idő húsvét után folytatódik bennünk. Húsvét egy hegyecsúc, amelyről visszatekintünk az azt megelőző időre, de amelyről szemünket a jövő felé is fordítjuk. Jézus halála és feltámadása által megváltott minket, de a küzdelmes élet folytatódik. Sőt valószínű, hogy nehezebb idők is várnak ránk: A háborúk, az újabb betegségek terjedése, környezetünk elszegényedése arra figyelmeztetnek minket, hogy a hegyecsúcson nagyon sok örömet kell szívünkbe fogadnunk. A mostani húsvét öröme is nemcsak ajándékot, hanem feladatot is ad számunkra. Húsvétot ünnepelnünk kell, és örömét magunkkal kell vinnünk Galileába, oda, ahol élünk.

Ferenc atya

Az oltárt nézi,
a festéket,
ecsetvonások tömlőcét,
az aranyat,
az emlékeket,
láttni akar,
kézbe venni,
vizsgálni,
tapintani,
lassan indul, van idő,
az asztalhoz érkezik
Tamás.

Molnár Béla atya

Húsvétra készültünk

Idei közös nagyböjti lelki készülletünk felkért előadója Dr. Fábry Kornél atya volt. Szüleit jól ismertük, hiszen utolsó éveikben a környéken laktak, Újlakra jártak, Fábry Pál képviselőtestületünknek is tagja volt. Kornél fiuk újmisét mondott templomunkban 2000-ben. Kezdetben a kaposvári egyházmegyében szolgált, Kaposfüred plébánosa volt, majd a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus szervező csapatának lett a vezetője. 2022 augusztusában a Budapesti Karizmatikus Személyi Plébánia plébániai kormányzójává nevezte ki Erdő Péter bíboros úr.

Kornél atya újlaki elmélkedésének témája a megbocsátás volt. Az alábbiakban néhány gondolatot idézünk föl az előadásból, melyet a zsúfolásig megtelt Szent István teremben tartott március 18-án.

A szeretet nem érzélem, elsősorban nem az. A szeretet felelősen a jót akarja, a javát akarja a másiknak. Jézus nemcsak azt kéri, hogy bocsássunk meg, hanem még szeretni is kell az ellenséget! A megbocsátás alapja az adósságelengedés, ahogy azt Jézus a királyról és az adós szolgáról szóló példabeszédben kifejti (Mt 18, 23-35).

A megbocsátással kapcsolatban három kérdésre kell válaszolnunk: Kinek? Hogyan? Miért?

Kinek kell megbocsátani? A megbocsátáshoz csak én kellek, a kibéküléshez ketten kellünk. A kibékülés olyan, mint a gyerekkori homokvárépítés, amikor a két gyerek a vár két oldalán kezdi fúrni az alagutat, és a közepén összeér a kezük.

Először Istennek kell „megbocsátanom”. Külsőmért, belső tulajdonságaimért, körülményeimért, természeti csapásokért. Aztán magamnak. A leggyakoribb csalódások forrása, amikor magam ellen véték. Nagy alázat kell hozzá! És végül, de nem utolsósorban embertársamnak, sőt, ellenségeimnek. Ha elsőre az a válaszod, hogy nincsenek, gondolkozz el rajta, hátha vannak! Szeretni az ellenséget nem érzélem, hanem döntést. „Paraszt tenni a fejére” – azt jelenti, hogy mást várt, jót kap, elpirul, hogy a tőle kapott rosszra tőlem jót kapott. Ne azonosítsunk senkit a tetteivel! Jézus a bűnt egyáltalán nem szerette, de bezeg a bűnösöket!

Hogyan kell megbocsátani? Először is feltétel nélkül. Ha feltételt szabok, az érzelmi zsarolás! Azért nehéz ez, mert pozícióvesztéssel jár, megint egyenlők leszünk. A sértettség „felsőbbbségi” pozíciójából le kell adni, ki kell lépni belőle! És ha nem kér bocsánatot a másik? Akkor is!

Fontos felállítani a diagnózist. Meg kell fogalmaznunk, mi sebzett meg, mi bánt. Az érzelmeinkről nem tehetünk, de tehetünk ellenük. A szabad akarat az a „fekete doboz”, amely egy repülőgépen is mindig sértetlen marad, akármennyire sérül a gép a lezuhanás során. Ha a körülményeken nem tudsz változtatni, változtass a hozzáállásodon! Fontos kimondanunk, hogy megbocsátottunk. Ha valakinek nem tudsz megbocsátani, imádkozzál érte! Mi a helyzet az elhunytakkal, ha nekem kell(ett volna) megbocsátani, vagy nekem kell(ett volna) bocsánatot kérnem? Az ima és az engesztelés a feladatunk, és a halottakért való misefelajánlás is jó gyakorlat.

Mi a megbocsátás gyümölcse? Béke, belső felszabadulás, hogy végre nem kell haragudni, meg a nagylelkűségből fakadó öröm, de legfontosabb a helyreállt kapcsolat maga. Ha sikerül Isten szemével látnom a másikat, ha már

számomra fontosabb az ellenem vétő (az ellenség) személye, mint amit elkövetett, jó úton járok a teljes megbocsátás felé. Egy házassági krízis is lehet ilyen. Az elszakadt, de újracsomózott madzag az újracsomózástól rövidül, a csomók (a házastársak) közelebb kerülnek egymáshoz.

Miért kell megbocsátanom? Mert Isten is megbocsátott nekünk (Mt 5, 44-45, Mt 6, 14-15). Illetve kötelességből, hiszen amit magadnak akarsz, azt tedd másoknak (Mt 7,12). És a saját egészségünk érdekében is, mert a meg nem bocsátás ugyanúgy pszichoszomatikus pa-

naszokat okoz, mint a meg nem bánt bűn. Ha nem teszünk, megkötjük Jézus kezét az életünkben!

Mi az az alázat? Nem alázatoskodás, hanem a valósággal való harmónia. Haragudni nagyon fárasztó, a megbocsátás győzelem, ami szabaddá tesz. A harag a másiknak készített méregpohár, amelyet aztán magam iszom ki. A sértődés: a másikat teszem felelőssé az én érzelmeimért; ő nem tehet róla, én se, de én dolgozhatok rajta. Ha úgy érezzük, képtelenek vagyunk megbocsátani, gondoljunk imában Jézus sebére. Megbocsátok, de nem felejték, mondják a felületesen megbocsátók. A megbocsátás folyamata alkalom az imára a másikért, aki éppen ezért nem lesz ezentúl közömbös számomra.

Az elmélkedés után kiscsoportokban osztottuk meg tapasztalatainkat a megbocsátásról, esetleges meg nem bocsátásról, kiengesztelődésről és ellenségszeretetről. Kornél atya tanácsa alapján egy-egy Miatyánk elimádkozásával próbáltunk segíteni azoknak, akiknek még nem sikerült megbocsátaniuk. A kiscsoportos megosztások után a kiscsoport-vezetők foglalták össze az elhangzottakat, majd együtt átmentünk a templomba a szentmise kezdete előtt negyed órával, hogy az Úr Jézus jelenlétében köszönjük meg a hallottakat, és kérjünk erőt a jövőbeni megbocsátásokhoz. Az esti szentmisén Kornél atya a prédikációban a vakon született ember meggyógyításának történetén keresztül elmélkedte tovább a délutáni témát.

Fejérdy Tamás, Harmatné Scheller Katalin és Sütöri Ágnes jegyzeteinek felhasználásával összeállította Búki Balázs